

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ πλοκάδι.

Περιπλεκόμενος ἢ ἐρπυστικός κλάδος φυτοῦ ἀνθι-
σμένος: Τ' ἀγρόκλημα γέμισε ἀνθοπλοκάδια Λεξ. Δημητρ.
— Ποίημ.

Γελοῦσαν ὅλοι τῆς Κορίνθου οἱ δρόμοι
ἀπὸ μυρτζῆς καὶ ἀνθοπλοκάδια...

ΓΜαρχορ. ἐνθ' ἄν.

άνθοπόλεμος ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ πόλεμος.

Ἡ κατ' ἀλλήλων βολὴ ἀνθέων κατὰ τὰς ἐορτάς.

Πβ. χαρτοπόλεμος.

άνθοπωλεῖο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθωπόλης.

Τὸ κατάστημα ἢ ὁ τόπος, ὅπου πωλοῦνται ἄνθη.

άνθωπώλης ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. πωλῶ.

Ὁ πωλῶν ἄνθη.

ἄνθος τό, σύννηθ. ἄθ-θος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Κύπρ.
Μέγαρ. Ρόδ. Σέριφ. Χίος ἄνθος Κάλυμν. Σύμ. Χίος
(Καρδάμ.) ἄν-τος Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) ἄνθος Καππ.
(Ἀνακ. Σιλ. Φάρασ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Σκυρ. Χίος ἄνθ
Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄνθους Στερελλ.
(Ἄμφ. Βιτριν.) ἄθ-θους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄνθους Λέσβ.
Σκόπ. ἄθ-θος ὁ, Κάμπ. Κῶς Μεγίστ. γάτθος Κάλυμν.
ἄνθος σύννηθ. ἄθ-θος Εὐβ. (Ἀνδρων. Ὁξύλιθ.) Ἰκαρ.
Κάμπ. Κάσ. Κίμωλ. Κύμ. Κύπρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ.
Ρόδ. Σέριφ. Τήλ. ἄνθος Κάλυμν. Νίσυρ. Σύμ. ἄν-τός
Κάλυμν. Κάμπ. Κύπρ. (Ἀμμόχ.) Νίσυρ. Σύμ. ἄν-τός Ρόδ.
ἄνθος Αἰγιν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Λέσβ. Μήλ. Μύκ. Νάξ. Πελοπν. (Μεγαλόπ. Λακων.) Σάμ.
Σκόπ. Τήν. Χίος κ. ἄ. Πληθ. ἄνθη σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄνθος. Ὁ τύπ. ἄθ-θος καὶ παρὰ
Μεουρσ. Οἱ τύπ. ἄνθος καὶ ἄθός καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ
καταβιβασμός τοῦ τόνου κατὰ τὸ καρπός.

1) Τὸ μέρος τοῦ φυτοῦ τὸ περιλαμβάνον τὰ ὄργανα
τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀναπτύσσεται ὁ καρ-
πὸς κοιν. καὶ Πόντ.: Ἄνθος ἀμυγδαλεῖς - λεμονεῖς - νεραν-
τζεῖς κττ. Ἀνοίγει - μυραίνεται - μυρίζει τὸ ἄνθος. Ἀνθή τοῦ
βουνοῦ - τοῦ κάμπου - τοῦ κήπου κοιν. Ἀντὴ εἶναι σιολισμένη
μὲ ἄνθους Πάρ. Τὰ ροῦχα ἔγιναν ἄσπρα σὰν τ' ἄνθη Σῦρ.
Λένει ὁ ἄνθος Νάξ. || Φρ. Ἀπάνω 'ς τὸν ἄνθον (εἰς τὴν ἄνθησιν,
οἶον: τ' ἀμπέλι εἶναι ἀπάνω κτλ.) σύννηθ. 'Σ τὸν ἄνθον (ἐν
καιρῷ τῆς ἀνθήσεως) Κύμ. || Ἄσμι.

Μελίγαλα ἠβάλασι καὶ ἄθ-θούς καὶ σὲ ζυμῶσαν

κ' οἱ ἀγγέλοι ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὴν ὁμορφίαν σου δῶσαν

Κῶς

Νὰ π-πέφτουν τ' ἄθ-θη 'πάνω του, τὰ ρόδα 'ς τὴν ποδὴά του
Ρόδ.

Μιά-ν- κόρη ρόδα μάζωνε καὶ ἄθους ἐκορφολόα
Νάξ.

Περιρρίζει τὰ 'εντρά, ἄθ-θούς περισυνάει

Κάμπ. Συνών. λουλούδι, φιδόρο. β) Τὸ ἄνθος ὠρι-
σμένων δένδρων ἢ φυτῶν (α) Τὸ ἄνθος τῆς λεμο-
νεῖς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζόμενον γλυκὸ Χίος:
Ἐγρησα ἄνθος γλυκό. (β) Τὸ ἄνθος τῆς ἐλαίας Πελοπν.
(Μάν.) (γ) Τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης Νάξ. (δ) Τὸ ἄν-
θος τῆς φιλύρας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) γ) Ποτὸν ἢ
γλύκυσμα περιέχον ἀπόσταγμα ἀνθέων Θράκ. (Σηλυβρ.)
Σῦρ.: Ἀντὸ τὸ γλυκὸ εἶναι ἄνθος Σῦρ. δ) Τὸ σύνολον
τῶν ἀνθέων, ἐπὶ καρποφόρων καὶ ὁπωροφόρων δένδρων

σύννηθ.: Ὁ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλεῖς - ἐλαίης - λεμονεῖς - πορτο-
καλεῖς κττ. σύννηθ. Ἡ ἐλαία ἔχει πολὺν ἄνθον καὶ θά 'χωμε
ἐφέτι λαθιά Νάξ. Ἐπ-πεσεν ὁ ἄθ-θος τῶν δεινῶν Κύπρ.
|| Παροιμ.

Ὁ Ἀπολλῶν δίνει τὸν ἄνθον καὶ ὁ Μάϊς τὸν ῥίχνει
(μετὰ τὴν ἀκμὴν ἐπέρχεται ἡ παρακμὴ) Πελοπν. (Μάν.)

ε) Μεταφ. ἡ ἀκμὴ καὶ δὴ τῆς ἡλικίας σύννηθ.: Ἀντὸς
εἶναι 'ς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ σύννηθ. Ἀθὸς τῆς νεότητος
Κρήτ. Ἡ μικρὴ εἶναι ἀπάνω 'ς τὸν ἄν-τόν της Σύμ. Δεκαπτά
χρονῶ κορίτσι ἀπάνω 'ς τὸν ἄνθον τοῦ Μποέμ. Ἀγριοιολούλ. 36.
Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. Ν 484 «καὶ δ' ἔχει ἡβης ἄνθος,
ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον». 2) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας τοῦ βραζομένου γάλακτος συσσωρευομένη λιπώδης
οὐσία Ἡπ. Καππ. (Ἀνακ. Σιλ. Φάρασ.) Συνών. ἄνθ-
γαλα 2, ἀφρογάλα, καϊμάκι. 3) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας τοῦ οἴνου ἐπιτολάζουσα ἐρυθρόλευκος ὕλη Κρήτ.
Κύπρ. Πελοπν. (Οἶν.): Σύναξε τὸν ἄθ-θὸν νὰ μὲν θολώσῃ
τὸ κρασίον Κύπρ. 4) Τὸ ἐκλεκτότερον μέρος πραγμάτων
τινος σύννηθ.: Ὁ ἄνθος τοῦ σιταριοῦ - τῶν σταφυλῶν κττ.
Τρώει τὸν ἄνθον σύννηθ. Τὸ κρασί αὐτὸ εἶναι ἄνθος (ἄριστον)
Πελοπν. (Μεσσ.) Εἶν' ὁ ἄθ-θος τοῖς μαστόρους (τῶν μαστό-
ρων) Κύπρ. || Ἄσμι.

Μὰ εἶδα θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ τοῦ μαλαμάτου,

ποῦ μ' ἔρριξε ἡ -γ- ἀγάπη σου 'ς τοῖς ζάλες τοῦ θανάτου:

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθι 2. 5) Ἡ παρθενία Αἰγιν.
Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ρόδ.: Ἐχασεν ἡ κόρη τὸν ἄνθον Ἡπ. Τῆς πῆραν τὸν ἄνθον
Βούρβουρ. || Ἄσμι.

Ἐφίλησά σε μὰ καὶ δυὸ κ' ἐπῆρα τὸν ἄνθον σου

κ' ἠδωκα καὶ τὰ σφάκελλα 'ς τὸν ἀγαπητικό σου

Κρήτ.

Σ' ἐτίμμησα, σ' ἐφίλησα κ' ἐπῆρα τὸν ἄθ-θόν σου

Κῶς κ. ἄ. 6) Κόνις ὀρυκτῶν ἢ μετάλλων λόγ. πολλαχ.

(α) Τοῦ θείου: Ἄνθος τοῦ θειαιοῦ. (β) Τοῦ σιδή-

ρου, σιδηροῦχος ἀμμωνιοῦχος κόνις ἀναμειγνυομένη μετὰ
τοῦ οἴνου ὡς τονωτική: Τὸ ἄνθος τοῦ σιδέρου. 7) Εἶδος
παιδιάς, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν κρατῶν ἄνθος καὶ
πλησιάζων πρὸς οἰονδήποτε τῶν συμπαίζοντων λέγει
πρὸς αὐτὸν κρυφίως νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἀσχημότερον
ἢ τὸν ὠραιότερον, τὸν εὐφυέστερον ἢ τὸν βλακίστερον
κττ., οὕτω δὲ τὸ ἄνθος περιέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς παί-
κτου εἰς ἄλλον μέχρι τοῦ τελευταίου. Κατὰ τὴν παιδιάν
ταύτην καταφαίνεται ἡ ὀξύδερκεια, ἡ ἐτοιμότης καὶ τὸ
εἰρωνικὸν πνεῦμα τῶν παιζόντων Κεφαλλ.

άνθοςπαρμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀργ.) κ. ἄ. — ΚΠα-
λαμ. Βωμ. 181

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ παρμένος μετοχ. τοῦ
ρ. σπέρνω.

Ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀνθέων: Ἄσμι.

Τὸ Μάϊ μῆνα βγαίνω 'γὼ σὲ κῆπο ἀνθοςπαρμένο

Ἀργ. — Ποίημ.

Κι ἄς τὸ εἰποῦνε τὰ κισσοδέντρα

κ' οἱ βραγχῆς οἱ ἀνθοςπαρμένες

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄνθόσπαρτος.

άνθόσπαρτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. σπαρτός.

Ἀνθοςπαρμένος, ὁ ἰδ. || Ποίημ.

Σ' ἐνα ἐκεῖ δροσόνερο καὶ ἀνθόσπαρτο λιβάδι,

'ς ἐρημωμένη ἐκεῖ γωνιά, σὲ χαμωδέντρι εἶνα,

βλέπω 'ς τὰ μαῦρα μὰ φτωχὴ καὶ θλιβερὴ πικρῆνα

ΦΠανᾶ Λυρικ. 384

